

ITALIENE.

Lyriska Skaldesförsök

af

J. —. *Aftan*

Wiborg,
J. Gederwaller & Son,
1850.

ETALINE

Enrico Stobbe

Imprimatur: Herman Wolander.

1881

1881

1881

Innehåll.

	Pag.
Ord, egnade ***	1.
Italine	3.
Unglingen	8.
Afskedet	10.
Natt-fantasier	13.
Hjertats sång	20.
Usworna	22.
Rifwet	24.
Sångarmakt	26.
Min tår	28.
Utan uppehåll	29.
Kärleks-bilder	31.
Dö	48.
Mina werfer	50.
Dö hos mig	51.
Flickan på stranden	54.
Kärlek	57.
Mina sånger	59.
Färgå	61.
Sjöbilder	62.
Bid ett barns dö	67.
Det friska hjertat	69.
Den bleka flickan	70.
Lätt att gråta	73.
Lidande	74.
Flickans ord	75.
Bid min systers graf	76.
På balen	78.

Åktenkaplig kärlek	81.
Min wån	83.
Frieri	84.
Förföf	85.
Enå wägar	86.
Min kärlek	88.
Winter-stycken	90.
Kom till mig	94.
Unglingens affedsång	96.
Till min mor	99.
Swarför gråter du?	101.
Tröst	103.
Kansfe	104.
Italines slummer	106.
Jordens frieri	109.
Engelns löje	111.
Skalden	114.
Sångens lof	117.
Min tro	120.

Ord, egnade * * *

Nu vill jag lyran stämma
Allt till en segerfång,
Då du har blifwit drottning
Uti min första sång.

Dig kan jag fritt besjunga,
Du blir dig ewigt lif,
Din själ så blyg, så barnslig,
Så enkel och så rik.

Jag aldrig på dig twiflar
Och på din höga själ,
Ditt sköna öga tolkar
Des wackra lif så wäl.

Jag vill för werlden sjunga
Hur ljuf och blid du är,
Hur fin din minsta tanke,
Din känsla huru skär.

Jag vill ditt wäsen tolka,
 Det wackra leende,
 Och kindens skära blekhet,
 Och hjertats helga we!

Se allt hwad jag har sjungit
 Om kärlek — tillhör dig,
 Ja, allt hwad skönt jag sjungit,
 Det är en sång om dig.

O! må de toner tränga
 Uti ditt wäsen ner,
 Det leende och djupa,
 Dit intet öga ser.

Det otolkbara, ljuswa,
 O stråle det i glans!
 Och blifwe mina fångar
 För dig en ärefrans!

Staline.

I.

Du mitt skaldhjerta
 Bore det wäl så,
 Att du dig förälskat
 En gång har också.

Anar wäl ditt pulsflag
 I sin Hufwa gång,
 Mer än skalden sjunger
 I sin warma sång?

Underbara drömmar,
 Som mitt hjerta när!
 Wackra Staline,
 Jag har dig så kär!

Sångens mö, den sköna,
 Är ej ensam mer,
 Bredwid sångens tårna
 Staline ler.

Båda blyga skära,
 Fulla utaf lif,
 Båda lika kåra
 För mitt wäsens lif.

Sluten er som systrar
 Ljusligt till hwarann,
 Nären i mitt hjerta
 Sångens helga brand.

Då skall hjertat aldrig
 Stanna i sitt slag,
 Ewiget då jag sjunger
 Ewiget ung är jag.

Staline! sicka
 Med de ögon blå,
 I mitt hjerta waknar
 Lifwets fröjd också,

Lifwets warma längtan
 Att ej ensam stå,
 Sången är min sällmö, —
 Du är det också.

Till min Sångmö.

Nu har du en syster
 Min förjande brud,
 Nu har du en syster
 I leendets skrud ;

Nu har du en syster,
 Så wacker, så ljuf,
 Så fin och så älsklig,
 Precis såsom du.

De ögonen stråla
 I kärlekens brand,
 Nu har du en syster
 I känslornas land.

Nu helsa den sköna
 Wib strängarnes ljud,
 Ljust helsa din syster,
 Min rodnande brud!

III.

Min Sångmös helsning.

Välkommen i mitt rike
 Du wackra blyga wån,
 Välkommen, sköna syster,
 Här andas kärleken.

Välkommen under skuggan
 Af hjertats blomstergård,
 Der om deß skönsta blommor
 Wi taga ljustig wård.

All ros och lilja lemnar
 Jag leende åt Dig,
 Gypresserna behåller
 Jag sjungande för mig.

All dröm om glans och glädje
 I hjertats blomstergård,
 Dem lemnar sångens dotter
 Åt Italines wård.

De skola stråla wackert
 Wid wården af din hand;
 Jag will för mig behålla
 Blott detta hjertas brand,

Des brand, des wilde lågor,
 Des hemiska klagoljud,
 Och all des dystra frågor
 Till ödets mörke Gud.

Ynglingen.

Backra yngling, stort är lifwet,
 Stor den kraft du i dig bär,
 Eråd på lifwets wida bana
 Fri och god som nu du är.

Gubben hfs åt fina twiswel,
 Hfs åt fina lefnadsrön,
 Ero ej vå hans dunkla saga,
 Wär bestämmelse är skön.

Stål i tanke, stål i hjerta,
 Så skall du till werket gå,
 Skygga ej för någon smärta,
 Lifwets forger äro små.

Sköt du sjelf ditt eget roder,
 Sköt det käft i storm och wåg,
 Mången lika ädel broder
 Följer gladt ditt djerfwa tåg.

Spana djerft i framtids-bunklet,
 Spana fördoms fri och god,
 Och för resten lita broder
 På din lycka och ditt mod.

Höga äro lifwets frågor,
 Älska werksamhet och strid,
 Hjertat står i fulla lågor,
 Aldern den är lugnets tid.

Affskedet.

(18 $\frac{24}{7}$ 49.)

Affskedets timma
 Sorglig nu slår,
 Ser du ej glimma
 I ögat en tår.

Ser du ej vinden
 Hvitna en grand,
 Skönjs ej en darrning
 I mjellhwita hand.

Skönjs ej en smärta
 Ut snart flyktad dröm,
 Skönjs ej i dragen
 En saknad så öm.

Knappast ett affked
 Hörs då wi gå,
 Dock har så noga
 Jag lyfnat uppå.

Seglena spännas
 Och båtarna gå,
 Wågorna glittra,
 Det blåser också.

Armen wid rodret,
 Tyst i min båt,
 Följer med ögat
 Jag blott hennes stråt.

Hon styrde dittåt,
 Jag styr dit ej,
 Tänker den sköna
 Wäl nu på mej.

O! du är ljuslig,
 Tyst utan ljud,
 Du är min tysta
 Hjertesångs brud.

Dig will jag älska
 Wackert och mildt;
 Windarne friska
 De hafwa oss skilt.

Wågorna glittra,
Wi wagga vår färd;
Du är min älsfling
I tonernas werld.

Blott — jag will sjunga,
Älska och tro,
Sjunga mitt hjerta
I drömmande ro.

Natt-fantasier.

I.

Det är natt, se hafvet glimmar
 Natt i morgonrodnans sken,
 Seglen spännas endast sakta
 Af en fläkt så sval och len.

Mina tysta båtfränder
 Slumra ljust och fött och godt,
 Sälla menskor utan sorger,
 Länkande för dagen blott.

Mig du håller ännu waken:
 Slumren jemt mitt öga flyr;
 Här will drömmande jag sitta,
 Till den nya dagen gryr.

Fjerran ej från mig du hwilar,
 Fjerran ej går nu min stråt,
 Du i drömmens skönsta salar,
 Jag wid rodet i min båt.

Slumra ljust de skönsta tankar,
 Som jag tänker nu i natt.
 Skola blifwa ljusa drömmar
 Och omswäfwa dig så gladt.

II.

Flicka, om i nattens stillhet
 Nu du sutte här hos mig,
 Här på hafwets tysta rhynder
 Swissade jag ljust till dig:

Swad i salens ljusa dager
 Aldrig kommit ur min mund;
 Flicka! att jag warnt dig älskar,
 Riktigt utaf hjertats grund.

Och då så mitt tal du hörde,
 Kanske log ditt öga då,
 Kanske i des wackra spegel
 Glänste ljust en tår också.

Och du swarte blyg och barnslig,
 Twefande och öm om mig:
 Aldrig vorman kan jag älska,
 Aldrig, aldrig älska dig.

Flicka! sade du de orden,
 Der du wid min sida satt,
 Du den bästa är af qvinnor,
 Swarte jag dig fritt och gladt.

Wål mitt hjerta swider stilla,
 Wål är du mig ljuf och kär,
 Men du sjelf är lika helig,
 Som min kärlek till dig är;

Flicka! kärlek är en låga,
 Full af brinnande begär,
 Men min kärlek, wärd ditt wäsen,
 Den är helig ren och skär.

III.

O! wål stråla dina ögon,
 Ljuswa som en stjernensick,
 Och mitt hjerta darrar stilla
 Wid din rena blåa blick.

O! wål andas dina läppar,
 Swällande i rofigt glöb,
 O! wål lefwer ungdoms-öfculd
 På din kind så skär och röd.

D wäl spritta mina tankar,
 Glicka, då vå dig jag ser,
 Och min blick, den stela, falla,
 Mötes af en blick som ler.

Du är skön och ung och wacker,
 Jag är ung — ja, jag också! . . .
 Men det börjar blåsa bättre,
 Båten börjar bättre gå.

Wågorna i fören brusa,
 Winden waknat upp igen,
 Och den klara solens strålar
 Glada båda morgonen.

IV.

Se, hon satt hos mig i båten,
 Satt just wid min sida så,
 Att, fast natten wäl war dunkel,
 Såg jag dock des ögon blå.

Att des anda sakta smekte
 Mina bruna finders hy,
 Hur det war, hwad kan jag tolka?
 Kanske att jag wille fly.

Flykta bort ur detta granskaf,
 Flykta till min bok igen,
 Till mitt skrifbord, mina papper
 I den lilla kammaren.

Eller wille hjertat wafna,
 Eller wille hjertat slå,
 Eller wille munden tolka,
 Hjertats tankar wäl också.

Swad wet jag, jag satt och styrde,
 Båten gick för wind och wåg,
 Matten ljusnade i öster,
 Jag blott henne, henne såg.

Det blef morgon, då fann häpen
 Jag att flickan slumrat sött,
 Och sitt huswud mot mitt hjerta,
 Drömmande hon hade södt.

Så fann solens första stråle
 Henne ljuf och skön och warm,
 Slumrande inwid mitt hjerta,
 Wid min fridlöst brunna barm.

Hon har waknat, hon har sunnit
 Att ej kudden lämplig war,
 Och sitt wackra engla-anlet
 Ledsen undandragit har.

V.

Wille nu blott stormen hwina
 Öfwer wägig, wredgad sjö,
 O! jag wille alltför gern
 Nu med denna flicka dö!

Men den skönsta blåa himmel
 Spänner ut sin klara dag,
 Flickan sitter tyst på bänken,
 Tre fot derifrån sitter jag.

Dagen duger för mig icke,
 Matten den är mera ljuf,
 Matten om wid detta hjerta,
 Gulda flicka! slumrat du.

Matten är en skön herdinna,
 Blyg, men tanflös, fri och god.
 Åh! om dagen har jag icke
 Swarken glädje eller mod.

Blås i seglen, friska slågtar,
 Drif min båt med makt framåt,
 Det blir för mig raft omöjligt
 Längre styra denna båt.

Denna båt — och denna flicka,
 Trumpen, ledsen, kall och tvär;
 Åh! om dagen är det tråkigt,
 Alltför tråkigt wara kär.

Jag vill här min wisa sluta,
 Wisan är minsann för lång,
 Kanske nästa natt jag börjar
 Åter med en dylig sång.

Hjertats Sång.

Fri från metrers tunga tvång,
 Vill jag sjunga hjertats sång.
 Hjertat känns så friskt och lustigt,
 Hjertat går sin fria gång;
 Solens sista affkedsstrålar
 Svila öfver sund och fjärd,
 Aftonrodnan ljust sig målar
 Öfver quällens tysta werld.

Nattens elswa går till dans
 Ut i aftonrodnans glans,
 Friska wattenperlor glittra
 Kring des hår i strålig frans,
 Öfver land och skog och watten
 Går den lätta skarans lek,
 Deras ljusa lockar swaja
 Fritt i aftonflågtens smek.

Och förbi mig deras gång
 Styrs med löse, skämt och sång,
 Ljusa elsvor, lätta alfer
 Om hwarann i dansens gång,

O, hwi wille jag er följa,
 Eder glada skymningsfärd
 Öfwer blomsterströdda ängar,
 Öfwer sund och holm och fjärd.

Lätta rosenfkyar gå
 Öfwer fästets dunkla blå,
 Mattens klara stjernor wakna
 Alla smänningom också.
 Ljuså elfwor, lätta alfer
 Gå sin muntra skymningsgång,
 Och jag sitter här och sjunger
 Långtande mitt hjertas sång.

Elfworna.

O, jag känner er så wäl,
 Bekande i qwällens ljusning,
 O, jag sett er mången gång,
 Dansande i nattens tjusning,
 Blida stjerneséer I,
 Menskans hjerta kännen I,
 Rånpen lifwets stora smärta,
 Rånpen den som detta hjerta.

Kommen alla, kommen nu,
 Dansen om mitt läger stilla,
 Söfwen minnet wackert i
 Drömmens helga ljuswa willa;
 Söfwen minnet, wäcken mig,
 Följa will jag eder stig,
 Följa med min andes öga
 Eder dans uti det höga, —

Eder glada, lätta dans,
 Och jag will er wackert sjunga,
 Will för jordens sorgsna barn
 Edert ljuswa lif besjunga.

Sjungen nu för mig er sång,
 Latt är edra toners gång;
 Sjungen, sången will jag följa
 Öfver land och skog och bölja.

O! jag älskar eder ömt,
 Edra yra, glada lekar,
 Edra danser lifna så
 Åh! min swunna barndoms lekar,
 Som ett barn så will jag bli,
 Sjungen för mig, sjungen I,
 Sjungen hur med dröm och willa
 Menskans sorg I kunnen stilla!

Sjungen om ert eget lif,
 Om er dans i nattens timmar,
 Om er kärlek hög och ren,
 Der en stjärna lif den glimmar;
 Sjungen, sjungen wida mer,
 Hjertat lys så ljukt till er,
 Sjungen om ert eget hjerta
 Och des ljufwa wackra smärta.

Lifwet.

Högre än du anar,
 Går din längtans mål,
 Aldrig du det hinner,
 Wor' du än af stål.

Lifwets stormar bräcka
 Kraften i din själ,
 Gubbens matta öga
 Tyder det så wäl.

Men min ädle broder
 Kläd dig dock i skrud!
 Gör dig redo frände,
 Lifwet är din brud!

Och din brud ses locka,
 Locka dig till strid,
 Bort ur hjertats tynga,
 Drömmariska frid.

Låt oss friskt kringtunla
 Uppå lifwets haf,
 Swad om än wi sjunka
 Ned i glömskans graf.

För den friske, kätte
 Är vår lefnad skön,
 Och den gode mannen
 Werkar utan lön.

Låt de feqa dårar
 Skygga gömma sig,
 Lustigt genom lifwet
 Broder, swinga dig.

Kom wi äro bröder,
 Tänka såsom du,
 Fördomens Bastilje
 Kom, wi storma nu! —

Sångarmakt.

Jag är en trollkarl, jag kan trolle
 Allt åter uti glans och vär,
 Kan återgifwa uti fånger
 Swart minne fast se'n tusen år.

Kan sjunga hjeltars sköna öde,
 Kan sjunga tankens stora strid,
 Kan väcka upp ifrån de döde,
 De stora män från fordnatid.

Blott ett kan jag ej nänsin trolle,
 Ej sjunga någonsin i ro,
 Det är den onämbara smärta,
 Som i mitt wäsen fattat bo.

Det stora wäl så wäl jag känner,
 Men detta dunkla ej förstår,
 Det stora kan jag fritt besjunga,
 Der det i tankens ljusning står.

Men känslans dolda bittra tårar,
 Hvem fattar meningen af dem,
 Kanste de äro minnesvärtar
 Ifrån ett lemnadt barndomshem.

Min tår.

I ensam qväll jag satt och gret,
 Jag gret af hjertats grund,
 Det war i allmänhet en högst
 Bedröflig aftenstund.

Jag tackar Gud att ingen sett
 Hur ljufv och ömt jag gret,
 Jag blygdes ju för menskorna
 För denna mensklighet.

Men när jag tänker nu derpå,
 Så ler jag gladt en gång
 Och sätter mig wid bordet ner,
 Att skrifwa denna sång.

Utän uppehåll.

Hvad klappar hjertat så
 Droligt manande,
 Hvem väckte i mitt bröst
 De wilba tankarne?

De wandra i min själ
 Sin wilba, dystra gång,
 De håna hwarje tro,
 Att lycklig bli en gång.

De wakna hwarje öväll
 Och hwarje morgonstund,
 De rista hjertat upp
 Uti deß djupsta grund.

De stjelyte ren min dröm
 Om egen frid och ro,
 De swärta för mig wäl
 All mensködygd och tro.

Svad klappar hjertat så
 Droligt manande,
 Svem väckte i mitt bröst
 De vilba tankarne?

Kärleks-bilder.

I.

Rom, sätt dig här med mig wid stranden,
 Och slut din sida tätt till min,
 Och räck mig se'n den lina handen
 Och se i mina ögon in.

Jag will min arm omkring dig sluta,
 Och känna hur ditt hjerta slår,
 Och jag will drömma, jag will njuta
 Och tänka att du mig förstår.

II.

Jag wille dig besjunga,
 Din själ, din skönhets wår,
 Och känslan, som i dragen,
 De wackra, speglad står.

Jag sjöng om kindens sinhet,
 Om mundens leende,
 Och ögats wackra strålar,
 De rena tjusande.

Jag sjöng om allt hwad hjertat
 Ejst hwiskade för mig;
 Och dock hwi är min teckning,
 Så matt och swag mot dig.

Det lesver i ditt wäsen,
 Ett lif så obekant,
 En ton, ett doft, en aning,
 Som ingen fattat sannt.

Och ingen kan det tolka,
 Du sjelf ej heller wet,
 Swarför ditt hjerta lider
 I all sin ljuslighet.

III.

Tag hwad du gifwit, tag det åter,
 Jag gifwer dig din skänk och går,
 O, lyß ej på hur hjertat gräter,
 Ett affked åt sin swunna wår.

Du gaf mig tro på menssofärlek,
 Tag flicka, tag din skänk igen,
 Bry dig ej om mitt hårda öde,
 Jag lesver och jag andas än.

Du sådde blommor i mitt hjerta,
 De wille mogna — deras wår
 Förswann då solen gick ur hjertat,
 Och tom min andes lustgård står.

Mitt hjerta log åt lifwets smårta,
 Jag trodde mig en gudason,
 Men o, jag har ett mensfligt hjerta
 Swars glädje endast war ett lån.

Men se ej på de bleka finder,
 Som tyda hjertats stilla död,
 Och glöm den lyra, hwilkens toner
 Förr till din skönhets ära ljöd.

Dock än förnim de sista orden,
 Dem kärleken will sjunga dig:
 Af allt det herrliga på jorden
 War du det dyraste för mig.

Så blomstre skönhet på ditt anlet,
 Så leswe blyghet i din själ,
 Och leswe lycklig den jag älskat
 Och älskar ewigt än — farwål!

IV.

Svarför skall dig jag älska,
 Du älskar ju ej mig,
 Det fins wäl wackra flickor
 I werlden utom dig.

Wäl har du bleka kinder
 Och wackra ögon blå,
 Men det fins bleka kinder,
 Blå ögon mer också.

Wäl har du rosenläppar
 Och lent och wackert hår,
 Men ack! af all den skönhet
 Jag intet njuta får.

Jag heldre will dig lemna
 Och söka mig en ann,
 Der det sig bättre lönar
 Att gå med bröst i brand.

V.

Wackra Valentine!
 Will du älska mig,
 Herrligt då i sänger,
 Jag besjunger dig.

Och ditt wackra öga
 Lifwar så min sång,
 Att du ryktbar blifwer
 Möjligtwis en gång.

Att i Necken stode
 Tryckt en werö om dig,
 Ser du hwilken fördel
 Att du älskar mig.

Dersför friskt till werket,
 Räck åt mig din hand,
 Lindra i mitt hjerta
 Denna heta brand.

Lindra, lindra tårna,
 Lindra om du kan,
 Men du kan det icke
 Eller någon ann.

VI.

Här will jag ensam sitta
 I nattens tysta stund,
 Och skåda i mitt hjerta
 Allt i dess djupsta grund.

Der stråla tvenne ögon,
 De stråla der och le,
 Och de försöka ljusligt,
 Att lindra hjertats we.

De tända tusen bilder
 Om hopp och frid och ljus,
 De vilja med sitt skimmer
 Dmslöja lifwets grus.

Hur skall jag dig belöna,
 Du will mig dock så wäl,
 Du gjorde hwad du kunde,
 Det hjelper ej lifwäl.

O! lemna mig, min kärna,
 Jag är förlorad man,
 O! lemna mig åt ödet
 Och åt min längtans brand.

Sök dig ett bättre hjerta,
 Ett hjerta mera frett,
 Och glöm att du har nänsin
 Försökt att bota mitt.

Jag frågat jord och himmel,
 Jag frågat dig om swar,
 Men uppå hjertats frågor
 Sj någon swarat har.

O! låt mig ensam lida
 Allt intill graswens rand,
 Kanske att swar jag finner
 Uti ett annat land.

Kanske att dina böner
 Der bära frukt för mig,
 O! ljusligt, wackra tärna,
 Hur' skall jag löna dig?

Jag har ett brustet hjerta,
 Der hånet kungen är,
 Hur skall jag kunna löna
 Din kärlek, ren och skär.

VII.

Jag satt med min flicka på stranden,
 Hon andades ljuslig och säll,
 Jag tryckte den swarande handen
 I doftande sommarqväll.

Jag hörde i mjellhwita barnen
 Deß älskande hjerta slå,
 Jag slöt henne warmt om lifwet,
 Och kysste och talade så:

O! säge du djupt i mitt hjerta,
 Deß leende, sprittande wär,
 Der skönast bland känslornas blommor
 Min doftande kärlek står.

O! säge du djupt i mitt hjerta,
 Att friden jag redan begrof,
 Att du i din varmaste kärlek,
 Gj fyller min andes behof.

Att högt öfwer kärlekens kyskar
 Min längtan mot himlarnes går,
 Att ingen — ac! ingen på jorden
 Min ewiga kärlek förstår.

Att du i din blygsamma rodnad
 Med blicken förledande öm,
 Med kärlekens lekare och kyskar
 Gj waggar min längtan i sömn. —

Lägg handen på hjertat och lyfna
 Till hjertats fantastiska sång,
 Förstår i flämtande bröstet
 De halfqväfsda tonernas gång?

Förstår du hwad storm de bebåda?
 Besvärj den, du rosiga mö!
 Will luta mig intill ditt hjerta,
 Will kyssa dig mildt och dö.

Dö bort och på stormvingar bäras
 Från dig, från stränder och wäg
 Dit opp, der de glänsande stjernor
 Begynna sitt lekande tåg!

VIII.

Jag har lidit grymma plågor,
 Flicka, att så kall du war,
 Och de lemnat dessa plågor
 Mörka spår i hjertat qwar.

Lyckans löje jag föraktar,
 Jag des matta fröjd försmår
 Och det ömma uti lifwet,
 Jag des swaghet wäl förstår.

Allt är lek, min wackra tårna,
 Kärleken är också lek,
 Smärtan är en flygtig willa,
 Lifaså är ödets swef.

Tro på lifwets högsta allwar,
 Tron på sanning är mitt ljus,
 Kärlek är en wacker känsla,
 Men den är ett ungdomsrus.

Wemod är en god wännina,
 Men wänninox swika lätt;
 Uppå allt hwad stunden bjuder,
 Har min längtan blifwit mått.

Högre nu min tanke swäfwar,
 Högre går min längtans mål;
 Känn mitt hjerta hur det klingar,
 Klingar såsom härbadt stål.

Will du nu min bjudning taga,
 Lifwet är ej mer en dans,
 Jag will kyssa dig och älska
 Dig i minnets wackra glans.

IX.

Tro ej att du har segrat
 Så helt och hållet än,
 Jag kan så lätt förglömma
 Min smärta, lilla vän.

Jag kan i dina ögon
 Blott se ett wanligt ljus,
 Det kunde lätt försvinna
 Mitt wädra kärleksrus.

Då wore du en flicka,
 Så lika mången an'n,
 War derföre beskedlig,
 Det illa slutas kan.

X.

De sade att du skrattat
 Åt min, så ömma bön,
 Ått swara på min kärlek,
 Så ren och sann och skön.

Jag kan ej tro den sägen,
 Den wor' ej wärdig dig,
 Jag kan ej tro att nånsin
 Du skulle le åt mig.

Jag älskar dig så mycket,
 Jag älskar dig så sannt,
 Det är dig wackra tärna
 Alltsammans wäl bekant.

Det finnas wiße sator,
 Dem jag ej tror uppå.
 Jag tror ej att de ljuga
 De wackra ögon blå.

Jag tror att du är barnslig
 Och ren och skär och mild,
 Och att ditt wackra anlet
 Är hjertats ädla bild.

XI.

När du andas wid mitt bröst,
 Gwilar tyst i mina armar,
 Hör du ej hur' i mitt bröst
 Drons wilda dämon larmar.

Waggas af mitt hjertas slag
 Du i ljufligare drömmar,
 Känner du ej samma eld,
 Som i mina ädros frömmar.

Flicka, flicka! drömmar du?
 O, hvi andas du så sakta,
 Då ifring ditt läger nu
 Endast wilda känslor wakta.

Då du slår ditt öga opp,
 Slutet ömt dig till mitt hjerta;
 Tolkar du ej hjertats slag,
 Flicka, ej min andes smärta?

Nej, din blick är mild och klar,
 Dina lysar tolka friden,
 Ensam, ensam måst' jag gå,
 Ensam oförstådd i tiden.

Bortom jordens stängsel flyr
 Anden att det enda söka,
 Ensam, ensam — skall des törst
 Och des stamma smärta öka.

XII.

Nu vill mitt hjerta tala
 I tusen glada ljud,
 Ty nu vill hjertat tala
 Allt om min sagra brud.

Den tärnan, skall ni weta,
 Är god att ses uppå.
 Hon har två rosenfinder,
 Blott hennes äro så.

Hon har så wackra ögon
 Att det är lust att se,
 Och kan förtjusfa alla
 Med mundens leende.

Ja, hon är wißt en flicka,
 Som det ej finnes två,
 Men det att mig hon älskar
 Är aldrabäst ändå.

Jag tror så sader alla,
 Som wore i min stad,
 Hej, låt oss lustigt sjunga,
 Jag är i aften glad.

XIII.

Här sitta wi på stranden,
 Wi sitta två om två,
 Blott lundens fåglar lyhna
 Uppå oss då och då.

De sjelfwa lefa kärlek
 Och werla tyß om tyß,
 Och sjelfwa solen tyßte
 Iu wågens läppar nyß.

Se aßtonfolen breder
 Kring land och haf och grund,
 Ein lena roßendager
 I qvållens tyßta ßtund.

Och nattens elfwa träder
 På blommig ßtrand ßin dans,
 Och all naturen hwilar
 I qvållens gyllne glans.

Jag will mitt hufvud luta
 Uti din warmia ßann,
 Och taga dig om lifwet
 Och hwiffa tyß ditt namn.

Och ßonna ljußt och ßilla
 Wid dina andedrag,
 Och drömma ßkönt och wackert
 Allt intill ljußan dag.

Jag har dig wackra flicka,
 Jag har dig nu engång,
 Här uti nattens stillhet
 Här löses dagens twång.

Nu will jag warmt dig kysa,
 Nu will jag famna dig,
 Nu will jag, wackra flicka,
 Att du skall älska mig!

XIV.

Öföna flicka! — dina kinders
 Rödnad har min själ betagit,
 Och ditt ögas hra flamma
 Har mitt kalla lugn bedragit.

Jag, som kall sett lifwets skiften
 Storma fram i detta hjerta, —
 Jag skall öfwer dessa kinder,
 Dessa ögon känna smärta!

Mig, som log åt dödens maning,
 Som åt fallna drömmar skrattat;
 Mig den kalle, har en sådan
 Öförlarlig känsla fattat.

Mig, hvars hjerta torrt och wißnat
 Långe ej en känsla kände,
 Underbart! — ett sådant upptåg
 Nu, af ödets nycker, hände.

Säkert, då jag såg de milda
 Känslor flykta ur mitt sinne,
 Säkert qwarblef någon barnslig,
 Döförklarad dröm derinne.

Säkert, säkert är jag bättre
 Än jag trott mig om, mig swaga,
 Då en flickas lätta löje
 Kan mitt hjertas köld förjaga.

Intet är ju än förloradt!
 Här blir åter lif och wårar;
 Här blir åter, såsom fordom,
 Om hwartannat lef och tårar.

Öde.

I hwad jag gör — jag otur har,
 Allt blir mitt lynne wärre,
 Och lifwets fröjder alltid få,
 De bli för mig än färre.

Så till exempel här en dag,
 Jag hade då en flicka,
 Det fröjdade min arma själ,
 Att ömt på henne blicka.

Hon war en mö af egen art,
 Hon älskade mig mycket;
 Men bäst det war, så går hon bort,
 Och lemnar mig i sticket.

Swarför hon gick, det wet jag ej,
 Kanske hon ändrat tycke;
 Wien hur' det war, hon war ändå
 Ett högst aimabelt stycke.

Deß lif war smalt, deß barm war full,
 Deß ögon sköto lågor,
 Mitt hjerta gjorde ofta då
 Mig allehanda frågor.

Jag wille bli en hygglig karl,
 Och gifta mig beskedligt,
 Och lefwa med familj, kantro!
 Af lönen gladt och fredligt.

Men hon gick bort, så war min lott
 Och jag förblir densamma,
 Adieu min wän, adieu min mö,
 Adieu min kärleks-flamma!

Min werfer.

Den söna flickan myste
 Och werfer bad af mig,
 Så gaf jag mina häften,
 Du hulda mö, åt dig.

Du öppnade det ena
 Och läste der en sång,
 Den hette "till min flicka",
 War ömflig, wif och lång.

Du läste den med tårar,
 Du gaf din hand åt mig,
 Sag stod bredwid och tänkte:
 Tog du det wäl åt dig?

Dö hos mig.

Flicka, flicka, dina ögon
 Stråla ej så ljusligt mer,
 Och din mund, den rosenröda,
 Aldrig, aldrig mera ler.
 Hvarför stråla dina ögon,
 Hvarför ler din mund ej mer?

Har din kärlekstro dig swikit,
 Är din lefnadsglädje all,
 Grep i hjertats skära strängar
 Verkligheten stel och kall;
 Flicka, förjer wäl din blekhet
 Dina ljuswa drömmars fall?

Sörjer du det dunkla ögat,
 Ögat, som emot dig log,
 Och hwars höga dunkla flamma
 Bort i dödens armar dog.
 Eller förjer du en älskling,
 Som ditt hjertas tro bedrog?

Hwad din bleka kind må förja,
 Helig är din sorg för mig;
 Underbara bleka flicka
 Jag will wackert älska dig.
 Stöd ditt hufwud mot mitt hjerta,
 Räck din hwita hand åt mig.

Luta lätt din bleka panna
 Mot min barn — du stilla mö,
 Luta örat mot mitt hjerta,
 Hör des matta slag och dö.
 Jag will wagga dig i graswen,
 Du min bleka kärleksmö.

Hwad ditt unga hjerta lidit,
 Hwad som blekt ditt anlets wär,
 Allt mitt warma fångarhjerta,
 Sörjande med dig, förstår.
 Jag will sjunga dig i lifwet,
 Sjunga dig i dödens wär.

Somna på min arm, min tärna,
 Somna fridsfullt, ljust och ömt,
 Detta hjerta har i tiden
 Just, list ditt, om lifwet drömt,
 Detta hjerta sweks af ödet,
 Detta hjerta älskat ömt.

Se, nu slutes dina ögon,
 Ljust ditt hjertas pulsflag bör,
 Och din andedrägt, den matta,
 Knappt din barm i vågor rör.
 Flicka! wid ett fångarhjerta,
 Drömmande ditt lif upphör.

Sångens toner blida, ljustwa
 Skola wagga dig i ro,
 Flicka, wid mitt friska hjerta
 Finner du igen din tro,
 Finner åter lifwets glädje,
 Lifwets fröjd i dödens ro! —

Flickan på stranden.

Nu waggar på fjerran fjärdar
 Den älskades segel ren,
 Nu waggar på matta wågor
 Han tyst uti qwällens sken.

Tyst drömmmande smyger winden
 Till blommorna på strand,
 Det lugnar och stillnar mera,
 Allt mera kring haf och land.

Den älskades segel swälla
 Gj mera i luftig wind,
 De hra slägtarne skaka
 Gj lockarne ned på kind.

Nu sitter han tyst i stäfwen,
 Wid rodret uti sin båt;
 Jag står allena på stranden
 Och följer hans fjerran stråt.

Du seglare der — du sköne,
 Så gerna jag kom till dig!
 Vist hwälfwa nu dina tankar
 Allenast sig ljust om mig.

Jag ser dina ögon stråla,
 De dunkla i eldigt glöd,
 Hur gerna en kyss, så hjertlig,
 För blickarne jag dig bjöd.

Men ack! jag står uppå stranden
 Allena och ensam och öm,
 Och waggat mitt sorgsna hjerta
 I minnets rofiga dröm.

Farwål! du älskade yngling,
 Du sköne! så stolt och fri,
 De stunderna då wi kystes,
 De gingo så snart förbi.

Farwål! min seglare älsklig!
 O, säge du dock den tår,
 Som glödbande, warm och hjertlig
 I mitt dunkla öga står.

D, wiste du alla känslor,
 Som leswa inom min själ:
 Då ljuf jag låg wid ditt hjerta,
 Hvad kände jag då? — farwål!

Kärlek.

Det muntraste på jorden
 Är dock att vara kär,
 Så grundligt till exempel
 Jag nu för tiden är.

Än ler jag ytterst wänligt,
 Än gråter jag en tår,
 Än suckar jag och klagar
 Att jag blott lida får.

Men jag har aldrig tråfigt,
 Har jemnt att tänka på
 De finderna, de röda,
 Och ögonen, de blå.

Ja, kärlek är en känsla
 Af högst förträfflig art,
 Jag råder hwarje menska
 Att sig förälska snart.

Men kärlek utan gensvar,
 Om du vill älska skönt;
 Ty det är ytterst tråkigt,
 Att se sig platt belönt.

Ja, älska yngling, älska
 I tårar och i skämt,
 Ja, älska utan gensvar,
 Men älska warnt och jemnt.

Minna fånger.

Jag wet ej hur' det hände,
 Jag werfer gaf åt dig,
 Du läste dem och tänkte
 Förmodligen på mig.

Jag wet wäl, hwad jag skrifwit,
 Der låg mitt hjerta nu,
 Mitt stolta hjerta öppet,
 Du läste i det — du!

Min kärlek låg i fånger,
 Förklarad ljust för dig,
 Du läste dessa fånger
 Och log och såg på mig.

Då wille hjertat brista,
 Det wille jubla då,
 Jag wille att du ewigt,
 Så skulle för mig stå.

Det war en himmelsk känsla
Af salighet och tro,
Det war en rhyelig aning
Om ewigt swunnen ro.

Färgå.

Glicka, skall jag tro hwad ögat
 Lycktes säga ljust för mig,
 Glicka, att det wore sanning,
 Att jag älskas utaf dig.

Lyst! du får allsicke tala,
 Lyst! war utan minsta ljud,
 Ty du måste, måste wara
 Nu min ömma, sköna brud.

Österåt må allt du neka,
 Om du will, — men nu låt bli,
 Svara ja — på skämt förstår du,
 Saka till mitt frieri.

Hej! du tog det uppå allwar,
 Öster du mig kyste så,
 Nä, då det nu engång måste,
 Öerna då för mig — färgå.

Dwarten gick fort och snart wi landstego, fästade båten,
Ställde hwar en till sin, den efterlängttade,
stråten.

Fönstrena skimrade klart, — hon war wist hemma i afton.
Dwällen war se'n alltren, — mitt hjerta klappade häftigt,
In jag trädde likwäl, — steg in och bockade artigt.
Hejsa! god afton, ni kommer för sent, sad' wården i huset,
Tag dock ett glas Champagne ännu — och drick för min dotter
Och den herrn en skål — det war förlofning i afton.
Långsamt jag wände mig om, såg skarpt på den nigande bruden,
Flygtigt på fästmannen blott, tog affked och gick utur salen.

Ensam och wist jag ställde min stråt till båten wid hamnen,
Satte wid roddret mig ned och tänkte ånyo de tankar,
Som jag i afton tänkt — det woro förrådiska minnen.

Linan jag fastade lof och skotade seglen och
 bortfor,
 Lemnande wänner och mö, Champagne, förlofning
 och allting;
 Allt war så tomt för mig — hwad ägde jag än
 för att leswa,
 Tänkte jag sorgsen i håg; — då föll en stjerna
 från himlen,
 Drömmen som brot min drömt, stod klar för sjä-
 len, jag ryste,
 Bergade seglena in och satt mig att förja i
 natten.
 Helig war sorgen likwäl, jag skafade dystur och
 tankfull
 Kärlekens rofuga dröm ur mitt nittonåriga hjerta!

Wid ett barns död.

Jag gick på blomsterängen
 Der mejarns lila gått,
 Der hade rosor blomstrat,
 Der hade blommor stått.

Jag tog en bruten blomma,
 Som tyft på ängen låg.
 Djupt i dess kalk med häfwan,
 Så frågande, jag såg:

Hwi war ditt lif ej längre,
 Hwi war din tid så snar,
 Säg om du fröjdat någon,
 Säg om du lefwat har?

Då log hon mot mig sorgligt,
 Hon log och sade så:
 Wäl har min tid sig slyndat,
 Jag fröjdat har ändå.

Min mor war säll då lifwet
 I mig hon tände opp,
 Det war den fröjd jag skapat,
 Jag bör me wackert hopp.

Jag bör i frid, ty lifwet
 Ej hunnit än min själ,
 Som barn jag bör, jag säger
 Ett glädtigt faren wäl!

Jag sitter i Guds armar
 Och på min moder ser,
 Jag ser de kära dragen,
 Och minnes dem och ler.

Det löjet sakta swäfwar
 Till hennes hjerta ner,
 Hon minnes mig och gråter,
 Hon minnes mig och ler.

Det friska hjertat.

Din kind är röd, ditt öga ljust
 Och fullt af ungdoms-lågor.
 Och i ditt wackra hjerta bo
 Så söna blyga frågor.

Din kind blir aldrig blek af sorg,
 Ty sjelf du dig beswarar,
 Och lifwets fröjder, lifwets we
 Så enkelt du förklarar.

Du är för god att blekna bort
 I qual och sorg och smärta,
 De finna ej ens wägen till
 Ditt ofskuldsfulla hjerta.

Den bleka flickan.

Jag mötte nyss en qwinna,
 Det glömmier icke jag,
 Jag glömmier icke henne
 Och hennes bleka drag.

Hon kunde wara tjugo,
 Ja, kanske nitton år,
 Dess kind bar intet tecken
 Mer utaf ungdomswår.

Hon hade blåa ögon,
 Så djupa, saligt blå,
 De woro brustna redan,
 De woro det också.

O! dessa ögons saga,
 Swem hade fattat den?
 Jag kände henne icke,
 Hon blef likwål min wån.

Jag älskar frid och lycka,
 Jag älskar glans och vär,
 Men mycket mera älskar
 Jag smärtans tysta tår.

Jag älskar friska hjertan,
 Jag älskar glada drag,
 Men dessa bleka kinder
 Långt mera älskar jag.

Jag wet här blomstrat skönhet,
 Fast den har doftat ut,
 Jag wet här bodde lifwet,
 Fast allting nu är slut.

Jag känner menskans öden
 Af tusen lefnadsrön,
 Och wet att denna slicka
 Var fordom underfön.

Jag wet att dessa ögon
 Wäl fordom kunnat se,
 Och att de endast brusit
 Uti ett mäktigt we.

Men dessa röda tårnor,
Som skalkas der och le,
De kunde kanske ingen
Ens fatta sådant we.

Lätt att gråta.

Det är så lätt att gråta
 För dem, som kunna le,
 De skölja bort i tårar
 Sitt hjertas hvarje ve.

Är skönare än fordom
 Ses lifvet åter le,
 Det får en ljuslig skiftning
 Utaf de tårarne.

Lidande.

Än är det ej någon nöd
Medan hjertat brinner,
O! men då i stilla döb
Allt desß lif försvinner;
Då det aldrig mera lider,
Stunda fasansfulla tider.

Flickans ord.

Fagra stråla dina kinder,
 Klara dina ögon blå,
 Och jag wet att mig du älskar,
 Hvarför skrattar jag ändå?

Skrattar åt din wackra ömhet,
 Skrattar åt din blyga kyss,
 Skrattar åt de wackra orden,
 Som du tårögd talte nyss:

Älskling, jag har än ett hjerta,
 Fritt och friskt, — o ge åt mig!
 Hälften af din stora smärta,
 Gerna delar jag med dig!

Wid min systers graf.

Lifwets blommor brytas,
 Lifwets frösder fly,
 Lifwets högsta löften
 Falla ned i dy.

Hwad är lifwets smärta,
 Hwad är lyckans smek,
 Hwad om ej försynens
 Dolkbara lek.

Låt de kära digna,
 Låt de kära dö,
 Wi må grafwens rundning
 Wackert blomsterströ.

Sörj ej ädle frände,
 Att din maka dog,
 Mindre lifwets kyla
 Hennes hopp bedrog.

Lifwet är så flygtigt,
Anden är så stor,
Menskans högsta frihet
Bortom lifwet bor.

På balen.

Bål femti unga tärnor,
 Med fransar utan tal,
 De swängs om i danser
 Nu i min egen sal.

Min hustru dansar äfwen,
 Den fälla menskan der,
 Men jag står tyst och gapar
 Och hafwer tråkigt här.

Alltsammans jag betalar
 Helt ensam ju ändå,
 O, finge jag för pengar
 Det sällskapet att gå.

Hon kunde gerna följa
 Min trogna hustru med,
 Fast hon det icke anar,
 Hon tjente mig dermed.

Men hon den bleka tärnan,
 Som ses der ensam stå,
 Hon kunde gerna stanna,
 Då alla andra gå.

Hon kunde stanna ensam
 Hos mig en liten stund,
 Jag wille gerna skåda
 I hennes hjertegrund.

Deß ögon stråla wackert,
 Jag älskar detta sken,
 Jag wille gerna sitta
 Med henne helt allen.

Jag skulle tala wackert
 Med denna bleka brud,
 Jag öppnade deß hjerta
 För sångens helga ljud.

Jag singe åter glädjas,
 Jag sorgsne, och engång,
 Jag såg deß wäsen lifwas
 Allt wid min warma sång.

Jag såge henne rodna,
 Min bleka, sorgsna mö,
 Jag såg wid mina toner
 Kanfke den Ljuswa dö.

Äktenkaplig kärlek.

Min hustru, se hon walsar,
 O, walse hon sig trött!
 Att hon i aften genast
 Må slumra in så sött.

Äh annars får jag höra
 Om dens och dens parth,
 Och tusen slika saker,
 Så jag blir hufvudhär.

Och dock jag wille gerna
 Än sitta upp en stund,
 Och tänka — ja, så tänka,
 Så rätt af hjertats grund.

O we, hon slutar redan;
 Åh! herr baron, min fru
 Hon walsar utmärkt gerna,
 Och se hon wäntar nu.

Den artiga baronen
 Han hjälper mig, som wän,
 Han swänger der min hustru
 Allt om och om igen.

Min wän.

Du har utmärkt goda hästar
 Och du kläder dig med smak,
 Och ditt ansigte är wackert
 Och din hållning stolt och rak.

Och hwad hufwudet beträffar,
 Du har många, bästa wän,
 Drängar, pigor och betjenter,
 Men skor allt med hufwuden.

Och ditt eget du behöfwer
 Blott för att det kammas må,
 Men min hederwärda broder,
 Men så kläs du då också.

Frieri.

Frig friade en dag
Helt fär och flat till mej,
Jag sade icke ja,
Jag sade icke nej.

Jag swarte honom så:
Kanske jag gör dig sorg,
Ly du får wälja på
En toffel eller sorg.

Försök.

Flicka, tyst! jag vill försöka
 Om jag än kan blifwa kär;
 Sätt dig wackra blyga tärna,
 Sätt dig wid min sida här.

Se uti mitt stela öga,
 Se så ljuf dit in och le,
 Kyss min mund och hwiska sakta:
 Att du dela vill mitt we.

Kanske att mitt hjerta weknar,
 Kanske att jag blifwer öm,
 Waggad af det wackra ordet,
 Åter i en ungdomsdröm.

Twå wägar.

Jag wille så gerna åt lifwet le,
 Och all des tomma smärta;
 Glad wille i lifwets lek jag se,
 Med löje i blick och hjerta;
 Men hur det gick, då häst jag log,
 Den djupsta sorg min själ betog,
 Och ned i dystra tankar
 Mitt friska hjerta drog.

Det war då jag kände kärleken
 I känslornas warma swell, —
 Det war då jag offrade kärleken
 Mina wackraste rosor all;
 Och glädjen släktade lent om mig;
 Och hjertat kändes så fullt af dig;
 De woro tomma drömmar, —
 De gingo bort från mig.

Twå äro de wägar menniskan går
 Det forta lifwets bana:
 Den ena wägen är den man går
 Wid glädjens swajande fana;

Den andra — der känslan är wef och öm
 Och mild och tyst, som en skynningsdröm,
 Der genom wemods-tårar
 Man skådar lifwets ström.

Den tog jag. Jag kände så wäl igen
 Mina barndomsdrömmars sägen.
 Jag frågte ej: hwar går wägen, min wän?
 Jag kände se'n fordom wägen.
 Jag kände den wäl, — jag kände den wißt,
 Jag kände först, — jag känner den sifst,
 Och wet, då den jag funnit,
 Att intet i lifwet jag mist.

De wackrafte bilder der jag ser
 I klara wemods-tårar;
 De tårar trolle i hjertat ner
 Des långst förswunna wårar.
 De trolle i hjertat frid och ljus,
 Och skönhet spirar ur werldens grus, —
 Mildt swept i tårars lena,
 Ljust matta skynningsljus.

Min kärlek.

Jag frågar dig, mitt hjerta,
 Du har ej nånsin ro,
 Har du fanhända swikit
 En flickas kärlekstro?

Nej, wist det tror jag icke,
 Jag aldrig älskad bles,
 Fast tusental af werser
 Till tusental jag skref.

Fast ömt jag suckat kärlek,
 Och talat blott om qual,
 Och prisat mången flicka
 Just som mitt ideal.

Jag wet ej hwad de wilja,
 De wilja ofta mer,
 Än att jag eldigt kysser
 Och högst förbindligt ler.

De tala då om hjerta,
 Om kärlek och om tro,
 Minnsann, om rätt jag minnes,
 Om äftenskap och bo.

Om — jag kan intet lofva,
 Sag älskar endast jemnt,
 Sag älskar än i tårar
 Och än i lek och skämt.

Winter-stycken.

I.

En kylig wintermåne
 Den sprider ut sin dag,
 I skenet står en fåne,
 Den fånen det är jag.

Jag står der tyst och stirrar
 I wida werlden ut,
 Och mitt förstånd förwirrar
 Sig mer och mer till slut.

Sist talar jag de orden
 Helt högt allen för mig:
 "O, hwad den gamla jorden
 Dock är bedröfwelig."

"Trots sekelgamal smärta,
 Hwi hårdas ej des son,
 Hwi är hwart menskohjerta
 Gj genomträngt af hån?"

"Gwi står jag här och gapar,
 Förtwißad, utan hopp, —
 Detsamma werlden skapar
 I ewigt cirkellopp."

"Då före mig millioner
 Stått utan hopp och stöd,
 Och efter mig millioner
 Än lida samma nöd."

"Bäst wore om för jorden
 Dess dödsstund hastigt slog,
 Den ren är tråfig worden,
 Och lefwat länge nog."

II.

Den gamla solen talte
 Till jorden engång så:
 Nog mig du curtiferat,
 Du kunde engång gå.

Då swarte jorden tafatt,
 Och dum såsom den är;
 Jag har dig, wackra solbrud,
 Jag har dig ju så kär.

Jag kunde ewigt rulla
 Mig rundt om dig, min brud! —
 Då hördes solen sucka
 Och bedja hjelp o Gud.

Den träfiga planeten
 Den gör mig blott besvär,
 Uti mitt wackra rife
 Den litet löjlig är.

III.

Jag klagar doft min smärta
 Af ingen jag förstås,
 Jag kan inunder bördan,
 Den tunga, ju förgås.

Jag klagar, o jag dåre,
 Kanhända tusen le,
 Ja, kanske millioner
 Med fröjd i lifwet se.

O, har jag rätt att klaga,
 Min sorg blott känner jag,
 Kanske i andra hjertan
 Det finnes mera dag.

Om jag är klot så slutar
 Jag snart att klaga så,
 Ty ingen menska lyfnar
 Ju mera deruppå.

Och Gudar, Gudar äro
 Ur modet längesen;
 Jag har då ingen utväg,
 Än blifwa glad igen.

Än att änyo älska,
 Att aldrig håna mer,
 Berömma hvarje äsna,
 Så mången än sig ter.

Kom till mig.

Väge du wid detta hjerta,
 Väge du wid denna barn,
 Åter brunne kindens roser,
 Åter log din blick så varm.
 Ewigt lesfver frid och lycka
 I min stolta fångarbarn.

Lifwets roser flyktat alla,
 Flyktat längesen för dig,
 Tro mig tärna, — lifwets roser
 Flyktat också bort för mig;
 Men jag funnit bättre roser,
 Bättre fröjder på min stig.

Kom till mig — dig will jag lifwa,
 Ge dig åter frid och ro;
 Och uti ditt brusna hjerta
 Återwäcka kärlekstro.
 Kom till mig — uti mitt hjerta
 Sångens helga gåfwer bo.

Sen när vinden eldig lågar,
 Dgat fått sin fordna glans,
 Sedan må du åter ställa
 Dig i lifwets glada dans,
 Och af lifwets glada blommor
 Flåta dig en bröllopskrans.

Sen — men nu kom till mitt hjerta
 Der du helsan återfår.
 Kom till mig — jag will dig gifwa
 Åter kindens sköna wår.
 Dina bleka drag jag älskar,
 Jag ditt wäsens sorg förstår.

Ynglingens affkedsfång.

Det är så swårt att affked taga
 Af lifwets fönsta fröjder all,
 Det är så swårt, så swårt att egna
 Ein håg åt något lifwets fall.

Och dock hwi är det ljust att tråda
 I werksamhetens friska werld,
 Att göra sig, sitt eget wäsen,
 Sitt eget namn, som menska wärd.

De swinna alla dessa bilder
 Om ewig lycka på wår stig,
 Nödwändighet! för dina maktspråk
 De swaga makter buga sig.

De swinna, o! men i mitt minne
 De bo för ewigt der ändå,
 De friska upp mitt falla sinne,
 Då stum jag ser hwar fröjd förgå.

Men du, o helga, blida känsla,
 O, blif mig alltid huld och när,
 O du, som slåtats i mitt wäsen,
 Som blifwit mig oändligt kär.

Du bild af lifwets skönsta fida,
 Min kärlek, blif hos mig min wän,
 Medwetande af flydda fröjder,
 Som i mitt minne lefwa än.

O, dröj i hjertat, stråla ljusning
 Skring min bana kall och tom,
 Och gör att hjertat ewigt blifwer
 Mitt wäsens skönsta helgedom.

O lefwen wäl i tusen stunder,
 Då lifwet war en lek och dans,
 Då allt war ljust och godt och wackert,
 Omstråladt af min ungdomsglans.

Jag lemnar er — jag går i lifwet
 Min törnbeströddas wilda stig,
 Jag träder stolt uppå min bana,
 Will wandra den ofuswelig.

Will wärja twifflens mörka ande
 Ett intrång i min tanke's bo,
 Will, eldad af min sköna längtan,
 Gå söka lust och frid och ro.

Will strida jemt för lifwets allwar,
 För lifwets sköna lek också,
 Ly öfwerallt, o ungdomsminnen,
 I följen mig så ljust ändå.

Sen när i dödens brodersarmar
 Jag lutar hufwet blek och matt,
 Sen tusen minnen mig omstrålen
 Och sjungen mig ett skönt godnatt!

Till min mor.

Jag låg ett barn i dina armar,
 Oskyldigt utan fel ännu,
 Ditt öga var min öppna himmel,
 Min himmel och min werld war du.

Och dina sagor all om lifwet
 Förtröstansfull jag trodde på,
 Nu står jag här inwid din sida,
 Hur annorlunda nu än då!

Mitt hjerta swällde af förhoppning
 På lifwets löften, lifwets ljus;
 Ej blefwo dessa löften lösta,
 Mitt hopp war blott ett ungdomsrus.

Jag såg omkring mig — sjuka minnen
 Och bleka dagar fring min stig,
 Då flydde jag, o hulda moder,
 Då flydde jag förskräckt till dig.

Och gret i dina modersarmar
 Min första smärtas bittra tår,
 Och åter blef det ljust i lifwet,
 Och åter blef i hjertat wår.

Det lefwa underbara makter
 I modershjertats helgedom,
 Och gerna till min smärtas lindring
 Du öppnade des rikedom.

Så gick jag åter ut i lifwet,
 Så gick jag lugn och friff och god,
 Och står, der tusen andra falla,
 Och står med tro och hopp och mod.

Och dig jag gäldar för allt detta,
 Du wäckte och du styrkte mig,
 Så blifwe då, o hulda moder,
 Mitt hela lif en sång om dig.

Så blifwe då min wilja werkelig,
 Så blifwe då mitt hjerta skönt,
 Att i min werksamhet du såge
 Din hög a färlet ljust belönt.

Swarför gråter du?

Gråter du att hjertats friffhet
 Dofstat bort i lifwets frid,
 Gråter du att unga hjertat
 Miftat kärlek, tro och frid,
 Gråter du att dina drömmar
 Swunnit bort som morgondinmor,
 Gråter du att ej din känsla
 Mer är lifa blid?

Gråter du att hoppets dagrar
 Blefna redan mer och mer,
 Gråter du att swarta bilder
 Du på lifwets tafsla fer,
 Gråter du att dödens lia
 Mejar lifwets bästa söner,
 Gråter du att bortom grafwen
 Intet finnes mer?

Gråter du att fkonhet swinner,
 Blekhet träder i des spår,
 Gråter du att intet hjerta
 Af, ditt hjertas lif förftår,

Gråter du att menskoanden,
 Sonen från de ljusa landen,
 Bunden här af ödets lagar,
 Smidd i bojor, går?

Hvarför gråta, hvarför twiſta,
 Ljuſhet fins i lifwet ju,
 Hvarför icke le och glädjas,
 Hvarför ſkall du gråta nu?
 Har du fattat lifwets gåta,
 Lifwets underbara gåta?
 Hvarför kan du ej förlåta,
 Hvarför gråter du?

Tröst.

Alla menskohjertan brunnit,
 Alla hjertan haft sin natt,
 Alla menskohjertan stanna,
 Hvarje lifswets fröjd blir matt.

Hvarje öga strålat wackert,
 Hvarje hjerta haft sin dag,
 Hvarje menska njutit lifswet
 Uti fulla andedrag.

Sörj mitt hjerta — sörj då stilla,
 Lid som ädla menskor gjort,
 Lifswets mångomtalta smärta
 Ej betyder den så stort.

En gång mattas smärtans pilar,
 En gång uppgår åter dag,
 Wänta, hoppas, — att den lider,
 Det är lifswets stora lag.

Konfje.

O, mina flickor alla,
 De flickor menar jag,
 För hwilka i min lifstid
 Jag varit öm och swag.

I ären många, många,
 Af allehanda slag,
 Jag werlat älskarinna
 Ju ofta hwarje dag.

Det första bruna öga,
 Men mera änn' de blå,
 De narrade mitt hjerta
 Att ömt och känsligt slå.

Och wisor skref jag alltid,
 Till hwar och en wäl två,
 Och suckade i stillhet,
 I fällskap wäl också.

Men aldrig har jag funnit
 Att någon älskat mig,
 Trets poesj och suckar
 Blef jag ej älskelig.

Kanske att om en enda
 Jag älskat full af tro,
 Och skriswit mindre werfer,
 Kanske jag funnit ro?

Kanske och litet mera
 Jag väckte kärleken,
 Kanske jag blefdes mindre
 Och blefwe glad igen?

Hur wore det, min sköna,
 Du wet jag menar dig,
 Hur wore det om fröken
 Nu blefwe kär i mig?

Stalines flummer.

I.

Blott svept i lätta linnen,
 Hon stod wid bordet än,
 O, skall jag qvällens minnen,
 De ljufwa, lemna ren?

O, skall jag gå att sofwa
 Uti din famn, o natt!
 Först måste du mig lofwa,
 Att jag får drömma gladt.

Jag will dig allt förklara
 Hur' drömmen wara bör,
 Om litet till du lägger
 Det ej min hjertro stör.

Se! främst utt din tassa
 Jag will min yngling se,
 Och han skall lika wackert
 Som nu i aften se.

Han skall det samma säga,
 Som han i afton sad',
 Han skall det samma bebjä,
 Som han i afton bad.

Men det hör ej till saken,
 Att de som woro här,
 De många andra alla,
 Precist just äro der.

Ja, om för godt du finner,
 Det händer dock ibland,
 Så kunde wi fast wara
 I natt på ty man hand.

Swad se'n du än will måla
 Det måla ljukt och godt;
 Du milda nattgudinna,
 Har du min bön förstått?

Och med en suck halft sorglig,
 Halft aningsfull och ljuf,
 Hon släckte ljusen stilla,
 Och gick att slumra nu.

II.

Den skönaste af alla
 I drömmafungens hof,
 Han gick att le och skalkas
 Der Italine sof.

Dch lätt och lustig swäswar
 Han der för tärnans häg,
 Dch tusen nya bilder
 Ung Italine säg.

Sift lägger han på barmen
 En ros så underfön,
 Dch hwiskar ljust och stilla,
 Ett swar på hjertats bön.

Men hwad han talt och hwiskat,
 Den skämska drömmagud,
 Det wet blett Italine,
 Som står i aften brud.

Jordens frieri.

Att vår jord är ogift weta
 Alla menjkor heppas jag,
 Men det lära de ej känna
 Hur' den friade en dag.

Solen wille engång taga
 Sig en älsfare-planet,
 Ty det föll sig litet träfigt
 Ensam stå i ewighet.

Ingen wille lifwål genast
 Fria till ett sådant ljus,
 Wiången fruktade kånhända
 Att få forgen utan frus.

Men vår jord, den fäcke geßen,
 Tänkte: ingen ångslig här,
 Med en sådan stråle-drottning
 År att giftas god affär.

Och så putsade sig jorden,
 Snuggade sig upp en grand,
 Och kantänka med en bugning,
 Bad om herrskarinnans hand.

Herrskarinnan wände blicken,
 Säg uppå planeten då,
 Och i wredesmode talte
 Drottningen, den ljusa, så:

Ewi så näsvis, den pygmeen,
 Pojkplanet, så wet då hut!
 Annars ur mitt wackra rife
 Stänger jag dig wredgad ut.

Då blef jorden helt förtwislad,
 Radd och gråtmild, wår planet,
 Och så rullar den fring solen
 Ömflig uti ewighet.

Engelns löje.

En engel log, ett lif sprang opp,
 En menscka kom i werlden,
 Och engelns löje kom hit ner,
 Att lysa honom färden.

Och barnet lekte lätt sin lek
 I offuld, frid och nöje,
 Men aldrig på des anlet sågs
 Det helga engla-löje.

Bid lifwets port en yngling stod
 Med hjertat fullt af lågor,
 Hans själ war stark och frisk och god,
 Och hyste tusen frågor.

Och kärlek tändes i hans själ,
 Den första kärleksbranden,
 Och hjertat swärmade sig in
 Uti de lysa landen.

Han log wäl tusen gånger skönt,
 Hans själ war full af tjusning,
 Men aldrig sågs uti hans drag
 Det helga löjets ljusning.

Och mannen stod i lifwets swall
 Och stormar honom mötte,
 Men rodet i sin lilla båt
 Med trofast mod han skötte.

Dock aldrig i hans hårda drag
 Och aldrig i hans sinne,
 Sprang upp det helga löjets dag,
 Det ljusa himlaminne.

Och gubben satt så minnesrik
 Och log åt gångna tider,
 Och täljde för sin sonason
 Sin fordna ungdoms strider.

Så låg han på sin dödsbädd blef
 Och tärd af lifwets willa,
 Och tankens lyfta släcktes ut
 Så heligt och så stilla.

Han flöt sitt öga tyst — då flög
En ljusning öfver dragen,
Och engalöjet wände hem
Sgen till himladagen.

Skalden.

Skalden tog sin fföna lyra,
 Sina wackra tankars tolf,
 Och på sina toners wingar,
 Flög han widt fring jordens folk.

Och utöfwer land och watten
 Ljöd hans klara fängarröft,
 Och den fann ett wackert genfwar
 Uti månet mensfkobröft.

I som förjen, i som klagan,
 Hwarför förjen, klagan i,
 O! i stören lifwets stora,
 Underbara harmoni!

Kommen till de Ijusa länder,
 Der min fängmö sett sin dag,
 O! och lifwets sorg och smärta
 Kännes då för er så swag.

Underbara sagoländer,
 Sångens helga tempellund,
 Millioner hjertan stigen
 Med uti er egen grund.

Finnen tro på tro och skönhet,
 Finnen hopp och hoppets ljus,
 Och en herrlig werld af kärlek
 Spirar opp ur lifwets grus.

Dwiflet det är sångens owän,
 Sångens död i menskans bröst,
 Millioner j, som förjen,
 Lyfñen till min flarröst.

Gyddans söner och palatsets,
 Lyfñen alla till min fång,
 Den som fattar sångens skönhet
 Aldrig blir hans werld för trång.

Eif och blomdoft, glans och rodnad
 Werla om ehwart han går,
 Och hans tårar äro endast
 Dagg på hjertats blomsterwår.

Sången tyfnade och skalden
 Tankfull ned i djupet såg,
 Der omstråladt af hans fånger
 Allt för honom öppet låg.

Glada strålade hans ögon,
 Hjertats wackra tolkar två,
 Och der blandades i strålen
 Ljus en wemodstår också.

Sångens lof.

Hell dig Gudom, som begåfwat
 Mig med sångens stora makt,
 Hell dig! som i ljusa bilder
 Lifwet för min ande bragt.

Se der gå ju tusen bröder
 Stapplande sin tunga gång,
 Biden, jag will eder stödja,
 Stödja med min warma sång.

Sången andas lif och styrka,
 Sången andas doft och ljus,
 Sången smälter lifwets kyla,
 Vjust omslöjande desß grus.

Sången löser lifwets löften,
 Sången bringar anden ro,
 Sången öppnar känslans himmel,
 Väcker hopp och frid och tro.

Falla edra sköna drömmar,
 Faller edert ungdomshopp,
 Flykten då till fångens världar
 Och de vakna åter opp.

Vakna friska, fria, nya,
 Vakna strålande i glans,
 Flötade i diktens sköna
 Känsloblida blomsterfrans.

Söken ej i lifwets kyla
 Swar uppå er längtans brand,
 Söken swaret i ett bättre
 Andewärdigare land.

Söken det uti ert eget
 Väsens grund, så underbar,
 Der uppå sin andes frågor
 Finner menskan endast swar.

Frågor utur hjertat ställda
 Swaras uti hjertat blott,
 Lifwet, främmande för känslan,
 Har er fråga ej förstått.

Sången är ur hjertat kommen,
 Sången skall beswara allt,
 Se, i sångens werld är ljusligt,
 Men i lifwets är det kallt.

Sången är er andes frände,
 Är er frände, skön och mild;
 Sången i sin skönsta höjning
 Speglar menskoandens bild.

D: så kommen då och skåden
 Bilden af ert wäsende,
 Lösningen uppå des gåta,
 Och des helga, djupa we!

Min tro.

Före gick min tanke dunkel
 Kring lifwets stora fält,
 Då war allt ljust och wackert
 Inunder himlens tält.

Men kyla kom i lifwet,
 Min werld blef kall och tom,
 Och i ruiner ligger
 Mitt hjertas helgedom.

Hwar är min tro, min kärlek,
 Min skära blyghet hwar?
 Af mina barnakänslor,
 Har jag då intet qwar?

Jag wet att blomman doftar,
 Den doftar blott en stund,
 Och falska eder låga
 På tärnans rosenmund.

Jag wet att menskoögon
 I glans och löje se,
 Jag wet också att inom
 Bo bitterhet och we.

Jag wet att lifwets dimmor,
 De sköna, swunnit bort,
 Att lifwets rännarhana,
 Den werlande, är kort.

Jag wet att menskotårar
 De äro watten blott,
 Jag wet, jag wet att ingen
 Min längtan än förstått.

Jag wet att allt är löjligt,
 Jag wet att allt är smått,
 Jag wet wäl ännu mera,
 Att intet mer är godt.

Och fast jag wiste mera
 Ännu om lifwets fall.
 Jag har ett wackert hjerta,
 Jag kan ej blifwa kall.

Jag tror på blommans dofter,
På tårnans ed offsä,
Jag tror på wackra ögon
Jag tror på dem ändå!

Jag tror på klara tårar,
Som ljusst och sorgligt le;
Jag wet att menskohjertat
Gj tänker bort sitt we!

Rättelse:

Bag. 116, 2 rad. uppf. står: djupet, läs: lifwet.

~~311. VIII. 20.~~

Sv. skönl. 1.

Aifthan

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 0271

B183

